

щене на клонките. За нещастие, въ този моментъ, една хаплива мушичка влѣзе въ носа ми и азъ неудържахъ — кихнахъ силно. Всичко бѣше загубено, тигърътъ изчезна за мигъ.

На следната нощъ бѣхъ по-щастливъ. Навѣрно тигърътъ отъ предишната нощъ се появи пакъ и посети разчистената яма. Козичката, която се бѣше успокоила, започна силно да врѣши. Тигърътъ се спрѣ после, снишавайки се, дебнещъ, почна бавно да се приближава, стѣпка по стѣпка и изведнажъ спрѣ, (глед. кар. № 7). Нѣщо му се видѣ подозрително,



Кар. № 7. Тигърътъ се спрѣ, после, снишавайки се, дебнещъ, почна бавно да се приближава къмъ привързаната жертва.

като че предугаждаше опасностъ. Козата изврѣска отчаяно. Тигъръ скочи. Изкуствената слаба покривка на ямата се огъна и рухна. Животното потъна въ ямата. Звѣрътъ се опитваше да излѣзе отъ ямата, но усилията му бѣха напраздно.

На разсъмване, когато моитѣ хора дойдоха, азъ искахъ да напусна скривалището, но туземцитѣ ви-каха силно, махайки съ ржце, да не слизамъ; искаха да ми покажатъ нѣщо. И действительно, въ подножието на дървото, на което бѣхъ, лежеше единъ грамаденъ питонъ (голѣма неотровна змия — вижъ книгата Змии, № 5 год. II.), подготвяйки ми, навѣрно, поздравителни прегръдки, които моитѣ кости не можеха да издържатъ. (Питона стиска и души жертвитѣ си).

Азъ останахъ на дървото докато хората се справиха съ голѣмия питонъ — уловиха го съ специална вжжена примка. Но до това време азъ бѣхъ на щрекъ — за всѣки случай бѣхъ извадилъ револвера и лов-